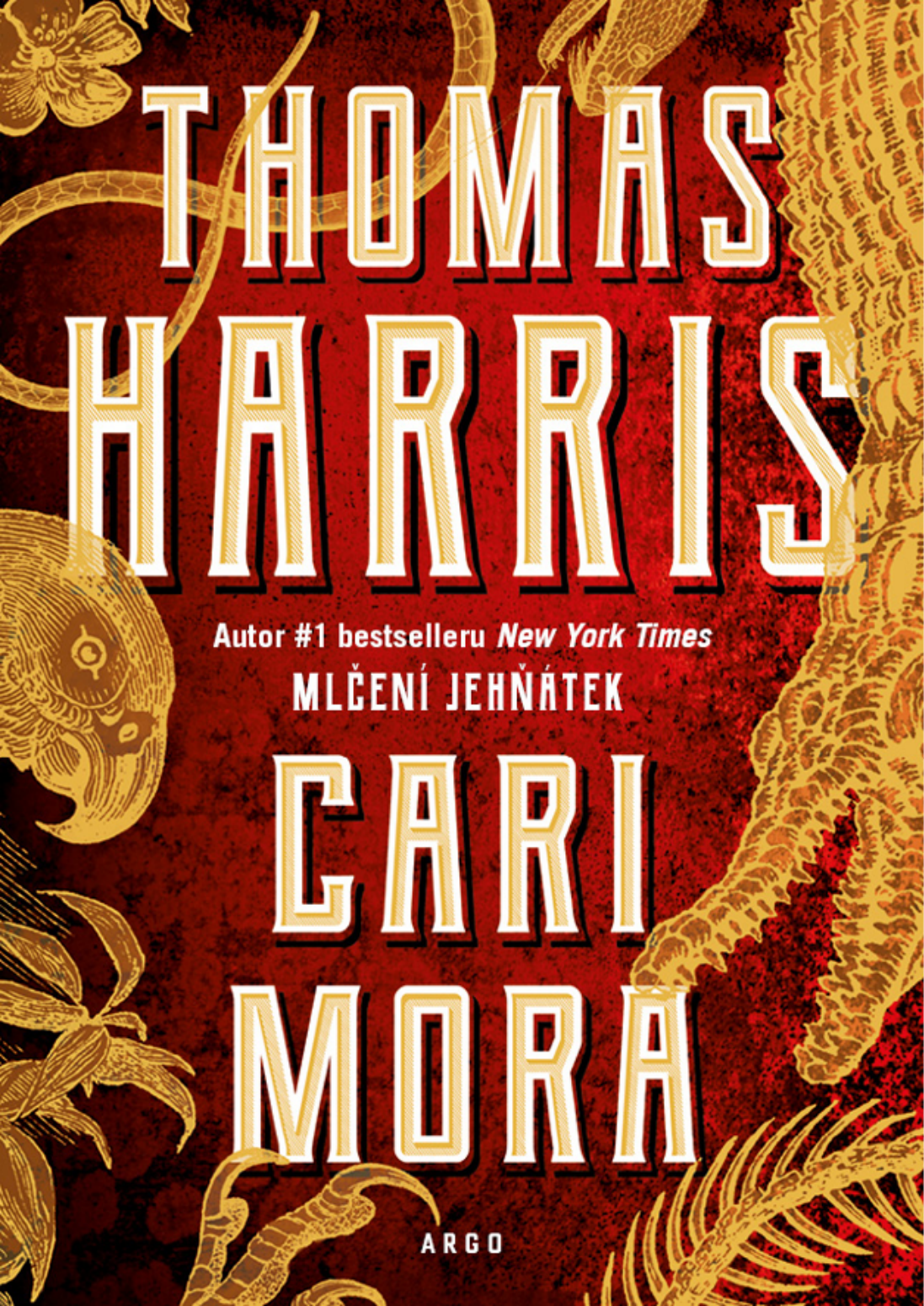

The background of the book cover is a dark, textured reddish-brown. It is decorated with stylized, golden-yellow illustrations of various jungle creatures. In the top left, there is a flower. A snake with a patterned body winds across the top. On the right side, a large, scaly lizard or dinosaur-like creature is depicted. In the bottom left, there are some leaves and a small bird-like creature. The title 'THOMAS HARRIS' is written in large, bold, golden-yellow capital letters with a black outline and a drop shadow effect.

THOMAS HARRIS

Autor #1 bestselleru *New York Times*

MLČENÍ JEHNÁTEK

CARI MORA

ARGO

Thomas Harris

CARI MORA

THOMAS
HARRIS

CARI
MORA

ARGO

Přeložil Martin Urban

Czech edition © ARGO, 2019

Cari Mora

Copyright ©2019 by Thomas Harris

Cover copyright © 2019 by Hachette Book Group, Inc.

Illustration © 2019 by Luis Pardini

Translation © Martin Urban, 2019

ISBN 978-80-257-2879-6 (váz.)

ISBN 978-80-257-2990-8 (e-kniha)

Elizabeth Pace Barnesové,
která mě zahrnuje láskou i moudrostí

1. KAPITOLA

Uprostřed noci spolu hovoří dva muži. Jsou od sebe 1673 kilometrů daleko. Každý má půlku tváře osvětlenou displejem mobilu. Dva půlobličejé si povídají ve tmě.

„Dokážu najít barák, ve kterém to podle vás je. Řekněte mi všechno, Jesúsi.“

Slabý hlas provází praskání telefonní linky: „Ze slíbených peněz jste zaplatil čtvrtinu.“ *Puf puf.* „Pošlete mi zbytek.“ *Puf puf.*

„Jesúsi, jestli to, co hledám, najdu bez vaší pomoci, už ode mě neuvidíte ani vindru.“

„Ani nevíte, jak velkou pravdu máte. V životě jste nic pravdivějšího neřek.“ *Puf puf.* „Protože to, co hledáte, leží na patnácti kilech semtexu. Bez mé pomoci vyletíte do povětří a rozplácnete se o Měsíc.“

„Mám dlouhý prsty, Jesúsi.“

„Ne tak dlouhý, abyste na mě dosáh z Měsíce, Hansi-Pedro.“

„Jmenuju se Hans-Peter, jak dobře víte.“

„Peter že by měl delší prsty než Pedro? To se mi snažíte naznačit? Podívejte, já o vaše personálie nestojím. Neztrácejte čas. A pošlete ty peníze.“

Spojení se přeruší. Oba muži leží a zírají do tmy.

Hans-Peter Schneider je na své dlouhé černé lodi u ostrova Key Largo. Poslouchá ženský pláč vycházející z kajuty na přídi. Umí dobře imitovat hlasy. Napodobí hlas své matky a zavolá na vzlykající ženu: „Karlo? Karlo? Proč pláčeš, dítě moje? Vždyť to byl jen sen.“

Zoufalou ženu hlas na chvíli ošálí, pak se Karla zase dá do usedavého pláče.

Ženský pláč, to je rajská hudba pro Hans-Peterovy uši. Ukolébá ho ke spánku.

Jesús Villarreal se v kolumbijském městě Barranquilla nechá uklidnit syčením respirátoru. Několikrát si lokne kyslíku z masky. Temnotou k němu doléhá volání o pomoc nějakého pacienta z nemocničního oddělení, který se dožaduje Boha: „Ježíši!“ volá.

Jesús Villarreal šeptá do tmy: „Doufám, že tě Bůh slyší tak dobře jako já, kamaráde. I když o tom pochybuju.“

Pak jednorázovým mobilem zavolá tam, kde obdrží potřebnou informaci, načež mu dají telefonní číslo do taneční školy v Barranquille. Odloží kyslíkovou masku, aby mohl mluvit.

„Ne, nemám zájem o kurzy tance,“ říká do telefonu. „Ne, zrovna teď netančím. Potřeboval bych mluvit s donem Ernestem. Jistěže ho znáte. Řekněte mu, kdo volal, a on už bude vědět.“ *Puf puf.*

2. KAPITOLA

Lod' Hanse-Petera Schneidera proplula těsně kolem velkého domu v zátoce Biscayne Bay. Kolem černého trupu zurčela voda.

Hans-Peter se s triedrem u očí díval na pětadvacetiletou ženu jménem Cari Mora, jak se v kalhotách od pyžama a tílku za úsvitu protahuje na balkóně.

„Panebože,“ hlesl Hans-Peter. Když se usmíval, na jeho poněkud dlouhých špičácích byly vidět stříbrné korunky.

Hans-Peter byl vysoký, bledý, bez jakýchkoli vlasů a ochlupení. Jelikož neměl ani řasy, dotýkal se očními víčky skel triedru a dělal na nich šmouhy. Otřel je lněným kapesníkem.

Za zády mu stál realitní makléř Felix.

„To je ona. Majordomka,“ řekl Felix. „Vyzná se v tom baráku líp než kdokoli jiný a umí ledacos opravit. Nechte si od ní v domě všechno ukázat a já ji pak vyrazím dřív, než objeví něco, co by neměla vidět. Může vám to ušetřit trochu času.“

„Času, času,“ řekl Hans-Peter. „Za jak dlouho budeme mít to povolení?“

„Chlap, co má dům v nájmu, teď právě dělá reklamy. Povolení k natáčení má ještě na dva týdny.“

„Felixi, musíte mi od toho baráku dát klíč,“ řekl Hans-Peter s německým přízvukem. „Chci ho ještě dnes.“

„Jenže vy tam něco provedete a vina padne na mě, protože použijete můj klíč. Jak řekl kdysi O. J. Simpson: jakmile někomu půjčím klíč, od té chvíle za všechno můžu já.“ Felix se zasmál sám. „Poslyšte, dneska zajdu za tím chlapem a požádám ho, aby vám ten dům přenechal. Musíte si ho prohlédnout za denního světla, když tam jsou lidi. Asi byste měl vědět, že je to tam docela strašidelné. Než se objevila támhleta ženská, vystřídal se tam čtyři majordomky. Jen takhle se tam nebojí.“

„Dojděte za tím filmařem, Felixi. Nabídněte mu peníze. Ne víc než deset tisíc dolarů. Ale jestli mi hned teď nedáte svůj klíč, poletíte přes palubu.“

„Když ty mrše něco uděláte, s ničím vám už nepomůže,“ namítl Felix. „Přespává tam. Musí, kvůli pojištění. Během dne chodí pracovat jinam. Počkejte si a běžte tam až za světla.“

„Chci se tam jen porozhlédnout. Vůbec nebude tušit, že tam jsem.“

Hans-Peter si Cari prohlížel dalekohledem. Stála na špičkách a doplňovala krmítko pro ptáky. Byla by škoda se jí zbavit. Díky těm jejím jizvám by za ni mohl požadovat majlant. Možná 100 tisíc dolarů, v mauretánské měně by to bylo 35 433 184 ouguyií, které by si mohl nechat vyplatit v Nuakšottu. Tedy pokud by ta žena měla všechny údy a naopak žádné tetování. Kdyby ji bylo potřeba trochu poupravit, což by nějakou dobu trvalo, dostal by víc. Sto padesát tisíc dolarů. Jenže i to byly jen drobné. Ten dům totiž měl hodnotu takových pětadvacet třicet milionů dolarů.

Na okrasné plumérii vedle balkónu zpíval pták píseň, kterou se naučil v kolumbijském pralese a sem na Miami Beach si ji přinesl s sebou.

Cari Mora poznala typické volání lesňáka andského, který běžně žije dva a půl tisíce kilometrů daleko. Vyzpěvoval s velkým nadšením. Cari se usmála a na chvíli se zastavila, aby se zaposlouchala do zpěvu jejího dětství. Zapískala melodii sama. Pták odpověděl. Pak zašla do domu.

Hans-Peter na lodi napřáhl ruku v očekávání klíče. Felix mu ho položil do dlaně, aniž by se jí dotkl.

„Dveře jsou zajištěné alarmem, ale ten na prosklené verandě nefunguje, musíme to nechat spravit. Je to ta na jižní straně domu. Máte k dispozici nějaký šperhák? Pro lásku boží, nejdřív trochu ten zámek poškrábejte, až pak do něj strčte klíč, každopádně pak pohoďte jeden šperhák na schodech.“

„V tom vám můžu vyjít vstříc, Felixi.“

„Stejně to není dobrý nápad. Když ji odděláte, nic z ní nedostanete.“

V přístavišti Felix odsunul přepážku ze dna kufru auta a vyndal jednorázový mobil, který měl uložený u heveru a dalšího náradí. Vytočil číslo taneční školy v kolumbijské Barranquille.

„Ne, *señor*,“ šeptal do mobilu, přestože byl venku. „Pronájem domu jsem oddaloval, co to šlo. Jenže on má na tyhle záležitosti vlastního právníka, zjistí si, že jsem lhal. Ten dům musí mít stůj co stůj. To je všechno. Neví o nic víc než my... Ano, zálohu mám. Děkuji, *señor*, nezklamu vás.“

3. KAPITOLA

Cari Mora měla přes den pár polovičních úvazků. Líbila se jí práce v záchranné stanici Pelican Harbor, kde veterináři a dobrovolníci vrací do života ptáky a jiná drobná zvířata. Měla na starosti ošetřovnu a koncem pracovní doby taky sterilizovala nástroje. Se svou sestřenicí někdy zajišťovala občerstvení pro výlety lodí pořádané stanicí.

Do práce chodila Cari s předstihem, aby měla čas věnovat se zvířatům. Stanice ji vybavila pracovním oděvem, který ráda nosila, připadala si pak jako skutečná ošetřovatelka.

Získala si důvěru veterinářů, protože s ptáky zacházela ohleduplně, a dnes pod dohledem doktorky Blancové zašila jednomu pelikánovi vak pod zobákem poraněný o rybářský háček. Zašívání takového vaku je jemná práce, musí se provádět postupně vrstvu po vrstvě, zatímco pták inhaluje anestetikum.

Cari tato poklidná, nesmírně zajímavá činnost naplňovala. Byla v naprostém kontrastu ke zkušenostem z dětství, kdy vojákům raněným v boji zašívala rány, zastavovala krvácení škrtidlem, zacpávala prostřelené plíce pončem nebo holou rukou, zatímco ve druhé držela kompresní obvaz a zuby roztrhávala obal.

Kvečeru pelikán dospával anestezii v rehabilitačním kotci a doktorka Blancová i ostatní odešli domů.

Cari vytáhla z mrazáku bio kysu, aby rozmrzla, mezitím poklidila ošetřovnu a nanosila do venkovních voliér a kotců čerstvou vodu.

Když byl úklid hotový a všechny nástroje sterilizované, otevřela si tamarindovou colu a donesla kysu k voliérám a kotcům.

Výr virginský seděl na bidýlku v horním rohu voliéry. Cari prostrčila kysu pletivem a položila ji na úzkou poličku. Zavřela oči, jestli stihne let výra zaslechnout dřív, než ji ovane proud vzduchu od jeho křídel. Velký pták neprojevil žádnou radost, prostě jedním pařátem s prsty do X popadl potravu a tiše se s ní vznesl zpět na bidýlko, kde překvapivě doširoka otevřel zobák a zhltnul kysu na jedno polknutí.

Výr virginský byl stálým obyvatelem záchrané stanice. Do volné přírody se vrátit nemohl, protože ho drát vysokého napětí připravil o oko. Nedokázal lovit, létat ale uměl velice dobře. Takže se stal oblíbeným hostem přednášek o přírodě na školách, kde musel čelit bedlivému zkoumání stovek dětí, přičemž někdy zavřel své jediné velké oko a trochu si zdříml.

Cari seděla na kýblu obráceném dnem vzhůru a opírala se zády o pletivo, zatímco ji pozoroval terej, který si zde léčil řeznou ránu mezi prsty. Cari mu ji zašila tak, jak ji to naučili zvěrolékaři.

V nedaleké maríně se na plavidlech rozsvěcovala světla a zamilované páry si v lodních kuchyňkách připravovaly snídani.

Bývalá dětská vojačka Caridad Mora se chtěla stát veterinářkou. Ve Spojených státech pobývala už devět let na základě nejistého dočasného ochranného statusu, který mohla americká vláda v současné nepříznivé atmosféře zrušit na základě jediného vrtochu jejího představitele.

Ještě před velkým zátahem na imigranty Cari stačila získat všeobecně uznávané maturitní vysvědčení. K tomu mohla přidat licenci ošetřovatelky získanou po absolvování šestitýdenního kurzu a značné životní zkušenosti. Ale aby mohla jít studovat dál, potřebovala prokázat lepší osvědčení. Přitom byla neustále v hledáčku imigračních úředníků.

Za krátkého soumraku, pro tropy tak typického, odjela do velkého domu u zátoky. Když tam dorazila, byla skoro tma, palmy se na pozadí posledních zbytků světla jevíly jako černé.

Cari chvíli poseděla na břehu. Toho večera vítr přivál spousty duší mladých mužů, žen nebo dětí, které kdysi mrtvé nebo ještě živé držela v náručí a snažila se jim zacelit rány, zatímco lapali po dechu a nakonec buď přežili, nebo se jedinkrát zachvěli a zůstali bezvládně ležet.

Jindy zase vál jiný větřík, takový, jaký vyvolával vzpomínky na něčí polibky a dotek řas na tváři, na příjemný dech, který cítila na krku.

Někdy foukal vítr tak, jindy jinak, ale nikdy naprázdno.

Cari venku poslouchala zpěv žab od jezírka, kde ji z listu lotosu pozorovaly četné páry očí. Sledovala otvor v budce pro sovy, kterou vyrobila z dřevěné bedny. Žádný pták se v ní dosud neukázel. Zato po Cari vrhaly kradmé pohledy stromové žabky.

Zapískala melodii, kterou zpívá lesňák andský. Odpovědi se nedočkala. Když se po náročném dni šla sama navečeřet, připadalo jí, že jí v životě něco chybí.

Dům kdysi patřil Pablu Escobarovi, ale nikdy v něm nebydlel. Ti, kdo ho znali, měli za to, že sídlo koupil, aby měl s rodinou kde žít v případě, že by byl vydán do Spojených států.

Od Escobarovy smrti vystřídal dům různé majitele, ne všichni se živili legální cestou. Během dvanácti let ho vlastnila řada flamendrů, pošetilců a realitních spekulantů, kteří nemovitost vysoudili na předchůdci a ponechali si ji na určitou dobu podle toho, jak rostlo nebo ubývalo jejich bohatství. Dům byl plný předmětů provázejících životy bývalých majitelů – filmových rekvizit, hrůzostrašných soch a všeho, co se na diváka vrhá a sápe se po něm. Byly tam i módní figuríny, filmové plakáty, jukeboxy, rekvizity z hororů a pár kusů nábytku uzpůsobeného pro sex. V obývací místnosti bylo archaické elektrické křeslo, které ve věznici Sing Sing použili všeho všudy třikrát a jehož elektrické napětí nastavoval sám Thomas Alva Edison.

Jak Cari procházela kolem figurín, nahrbených filmových příšer a pětimetrové sochy mimozemské královny z planety Zorn, cestou k jejímu pokoji postupně rozsvěcela a zhasínala světla. Poslední žárovka pak zhasla v jejím pokoji.